

[Arbejdsministeren]

de svar fra Folketingets talerstol som udtryk for, at det er et ja. Og så må vi altså konstatere på dette enkelte punkt, at der skal finansieres et sted mellem 1½ og 2 mia. kr. i skatteforhøjelser. Det skal vi bare vide. Hr. Svend Auken ryster på hovedet, men jeg står med regnestykket her, og jeg glæder mig til den replik, jeg skal komme med, hvis hr. Svend Auken tør sige mig imod.

Så er hr. Svend Auken inde på, at vi skulle have lovet skattelettelser. Ja, vi har lovet skatteincitament, som ud fra en statisk betragtning vil kunne betyde et provenutab, og vi har i forbindelse med offentliggørelsen af vores forslag skønnet det til knap 200 mill. kr. i 1988, forudsat at 200.000 mennesker var involveret i ordningerne. Og om nogle år – dér har vi ikke turdet sætte årstal på, for vi ved ikke, hvor hurtigt det går; Socialdemokraterne mener åbenbart, det går meget hurtigt, og det vil glæde os – når 600.000 var omfattet, så er der tale om 750 mill. kr.

Jeg kan hilse og sige fra økonomiministeren, at disse provenuberegninger er han selvfølgelig indforstået med, og derfor er der ingen specielle grunde til at hidkalde økonomiministeren til debatten. Det er regeringens samlede forslag.

Vi er i øvrigt også enige om, at det er ud fra en statisk betragtning, at der vil være et sådant provenutab. Vi tror på, at dette vil være med til at sætte dynamik i erhvervslivet og dermed øge overskuddet, således at vi i virkeligheden får endnu mere ind som selskabsskat.

Hr. Svend Auken sagde, at Socialdemokratiet ønskede fælles forvaltning på virksomheden, og troede på, at det ville det blive i de fleste tilfælde. Jamen vi ønsker, at § 16-ordningerne og de andre aktieordninger resulterer i aktier med stemmeret, og vi tror på, at sådan vil det blive i de fleste tilfælde. Så også på det punkt er vores forslag parallelt for så vidt angår frivilligheden.

Vi tror yderligere på, at hvis det er noget, virksomhederne har lov til selv at vælge om de overhovedet vil gå ind i, så vil der være en større andel, som giver de frivillige aktier med stemmeret, end der vil være, hvis det er en tvangsordning. Så vi har egentlig, synes vi, mere at have vores tro i end Socialdemokraterne.

Jeg kunne forstå, hr. Svend Auken så synes, at jeg skulle belønnes for mit indlæg

med, at hr. Svend Auken ville forlade sit eget forslag. Sådan måtte jeg nærmest forstå det. Det vil jeg tage med sindsro. Jeg har sagt nogle gange, at jeg synes, Socialdemokratiets forslag er så uigennemarbejdet, at det er uigennemførligt, så der er god grund til at forlade forslaget. Så vil jeg bare bede om – hvis hr. Svend Auken og Socialdemokratiet sammen med SF og de Radikale påtænker at lave et forslag, som skal gennemføres efter næste valg – at man vil være så rare og flinke i forhold ikke bare til Folketingets partier, men også i forhold til vælgerbefolkningen, at man fremlægger det resultat, man når frem til, inden valget kommer. Jeg synes, det vil være rimeligt, hvis man har konkrete planer om et forslag efter næste valg med henblik på gennemførelse, at det så bliver fremlagt, sådan at befolkningen får lejlighed til at tage stilling til det. I så tilfælde vil jeg glæde mig endnu mere til den valgkamp, der forhåbentlig kommer meget sent, og efter at vi har gennemført vores OD-pakke.

Hr. Lykketoft og hr. Stavvad var igen inde på spørgsmålet om at konvertere løn til overskudsandele. Det er altså igen overskudsandele, som man får på toppen af den aftalte løn. Hvis vi nu skulle tage hr. Stavads eksempel alvorligt, hvor han sagde: jamen man kan få det som en procentdel af lønnen, og dermed vil det blive en større andel for direktøren end for arbejder, så er det selvfølgelig rigtigt, men så vil risikoen for direktøren også være større, end den er for arbejder. Jeg kan tage et enkelt eksempel, nemlig Frederikshavn Værft, hvor man har haft OD-ordninger gennem mange år. Dér har advokat Per Schmidt gennemgået ordningen meget nøje, og han siger på side 446 i tidsskriftet Regnskab og Revision:

»En indregning af OD-ordningen i 10-års perioden fra 1972 til 1982 viste, at medarbejderne i halvdelen af årene ikke ville have modtaget nogen overskudsandel, fordi resultaterne har været stærkt svingende.«

Direktøren ville altså, hvis man havde valgt en ordning, hvor direktøren havde en større chance og havde konverteret – nu bruger jeg den socialdemokratiske betegnelse, selv om jeg synes, den er misvisende – en lønandel til en overskudsandel, i 5 af de 10 år have haft et væsentlig større løntab end arbejder. Den vej gælder det nemlig også,